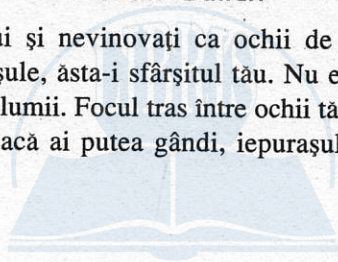

Poc: Cu iepurii de casă se-ntâmplă în felul următor: îi împuști din față. Între ochi. Ei nu observă nimic. Totul se petrece prea repede pentru ei. Înainte de a putea auzi împușcătura, sunt deja morți. Iar asta, deși au urechi atât de mari. Dar creierul lor este mic. Nu gândesc. Sau gândesc prea lent, ceea ce înseamnă însă același lucru. Înainte ca zgomotul să ajungă în capul lor, glonțul e deja acolo. Glonțul întrece gândirea, așa-i. Atunci iepurile zboară un metru și rămâne culcat pe o parte. Întotdeauna pe o parte. Asta se poate observa. Apoi tremură. Dar nu mai are viață. Nu, dacă ai țintit între ochi. Dacă ochești prea sus, el o ia din loc. Moare departe, în pădure sau pe o brazdă. Cândva începe să pută și este rupt în bucăți de-o combină. Biet iepure de casă, cine face așa ceva? Cine nu nimerește între ochi nici n-ar trebui să încerce măcar. Până și un iepure merită o moarte decentă. Cel mai bine este în felul următor: te așezi în câmp deschis și aștepti. Mai întâi seara, iar după aceea, iepurii. Ei vin. E-o lege. Ei sunt curioși. Niciodată nu trebuie s-aștepti mult. Zece minute, o jumătate de oră, rareori mai mult. Ai nevoie de răbdare abia când ei se află în fața ta. Aproape de a pune mâna pe ei. Numai un începător trage imediat. Iar atunci iepurile pe jumătate mort fuge cu toți prietenii lui și nici unul nu se mai lasă văzut vreodată. O zi ratată. Și totul doar din pricina nerăbdării. Trage, când el are încredere în tine! Trage, când a devenit prietenul tău! Uită-te-n ochii lui! Ochi de

iepure. Căprui și nevinovați ca ochii de vițeluș. *Poc! Sorry*, iepurașule, asta-i sfârșitul tău. Nu este vina mea. Asta-i mersul lumii. Focul tras între ochii tăi nu înseamnă decât milă. Dacă ai putea gândi, iepurașule, ai înțelege acest lucru.

Bellinzona: Mai târziu, Dreibaum n-a reușit să-și mai aducă aminte cum s-a ajuns chiar la accident. Lumina-l orbise, capătul tunelului. O lumină sudică, la Airolo începe o altă lume. Intrarea în tub e tot un vis urât. Cu ore în urmă, însoțit de o zăpadă ușoară și grăunțoasă, care se așternuse deja pe pajiștile înșirate de-a lungul drumului. Mașina începuse să derapeze; pesemne fusese umezeală. Sau o altă mașină derapase, se pusese de-a curmezișul, peste ambele benzi de circulație, neluminate probabil, în orice caz, fără un motiv evident. Dreibaum nu putea spune dacă ele se loviseră frontal sau lateral, ori se izbiseră de zidul de beton al tubului chiar în clipa în care încercaseră să se evite. Numai de izbitură părea să-și amintească. O lovitură înfundată. Ca un lemn lovindu-se de alt lemn sau un lemn de o piatră; în nici un caz, ca un metal de altul. Pe unul dintre șantierelor lui fusese cu ani în urmă un accident, când o stivă de palete de lemn se desprinsese dintr-o macara și căzuse cu zgomot, de la peste zece metri, izbindu-se de fundația subsolului. Aflat chiar sub încărcătură, șeful echipei de pe șantier se putuse salva în ultima secundă, sărind într-o parte. Dreibaum avea impresia că aude mereu zgomotul ciocnirii. O singură lovitură, iar asta, deși macaraua fusese încărcată, pesemne cu vreo zece palete. Izbitura din

tunel fusese la fel ca aceea de pe șantier. Însă cum era posibil așa ceva? Un lemn lovindu-se de alt lemn, nu; un lemn izbindu-se de beton; și aici? Mașina lor se va fi pocnit de betonul tunelului; dar chiar și-n acest caz... Dreibaum întoarse capul și se uită spre lumina din pătratul ferestrei. Cât de sigur putea fi de fapt că amintirile lui mai erau proaspete? Ce însemna că de la accidentul din Gotthard nu trecuseră nici cinci ore? Un accident este o stare de excepție, iar el continua să fie în șoc. Pentru el era o enigmă de ce-l lăsaseră medicii să plece. Un șoc putea fi fatal, asta o știa orice copil.

– Amintiți-vă! Haideti, nu putem rămâne aici o veșnicie, strânși în jurul dumneavoastră.

Dreibaum se supără. Firește, ce altceva făcea tot timpul decât să-și amintească? Însă cum să știe dacă șocul nu survenise încă din momentul în care mașina derapase? Ce valoare avea o asemenea amintire? reflectă Dreibaum. La fel de bine îi putea povesti jandarmului viselă din noaptea precedentă. Dreibaum se poticni. Nu, nici de ele nu-și mai aducea aminte. Totuși, preț de câteva secunde nu mai știuse încotro erau stânga și dreapta, înainte și îndărăt. O harabură ca la iarmaroc. Nu, de răsturnat, nu se răsturnaseră. Capota rămăsese intactă, fapt în legătură cu care nici nu merita să-ți pui întrebări.

Ca lemnul lovindu-se de alt lemn. Dreibaum știa că declarația lui putea să sune ridicol. Dar ce altceva să spună decât ceea ce își amintea? Șoc încolo și-ncoace: nu mai existau decât amintirile lui. Erau incomplete și neplauzibile, dar din cauza asta trebuia să se apuce de inventat povești? Nimeni nu țipase. Brusc, Dreibaum dădu chiar să

jure că așa a fost. Nici Erika nu țipase, deși ea era întrachiparea spaimei. Mai ales ca pasageră, și-n plus, într-un tunel precum Gotthard. Ca-ntotdeauna, la intrarea în tunel ea-și pusese ochelarii de soare. Dreibaum încetase să mai glumească pe această temă. Erika afirma că astfel suportă mai ușor tubul îngust. Strict vorbind, susținea că așa acesta nici n-ar mai exista. Numai luminile de pe contrasens.

– Te gândești pur și simplu că este noapte. Îmi place să calătoresc noaptea. Și ție?

Dreibaum dădu din cap.

– N-au fost țipete. De țipete mi-aș aminti în primul rând. Credeți-mă!

Polițistul care ședea la birou în fața lui Dreibaum vârâ mină pixului într-o mapă verde-închis. Era tânăr, probabil sub treizeci de ani. Cu toate acestea, părul îi căzuse de pe suprafețe mari. Pielea capului era roșie de la soare. Durase peste un ceas până ce se găsisse un polițist care să vorbească nemțeste. Înainte de asta, Dreibaum fusese condus pe niște coridoare, urmărit de frânturi de fraze în italiană. Într-un birou sărăcăcios i se indică, în fine, un loc. Un scaun din plastic gri, de care rămăseseră lipite resturile unei etichete. În față, o masă de scris modestă, care lui Dreibaum îi amintea de o catedră.

– Știți, spuse polițistul, țipetele nu se consemnează în rapoartele noastre. Le-ați putea păstra pentru dumneavoastră. Aș dori să aflu doar cum ați ajuns pe contrasens. Asta-i tot.

Pe Dreibaum îl durea fața. Avea nasul rupt. Trecuse efectul medicamentelor pe care i le administrase medicul de la clinică după aplicarea unui bandaj. În biroul acela nu era

nici o oglindă, însă la cum se holbase lumea la el pe stradă, trebuie să fi arătat ca un monstru. Nu știa cum arăta Erika. Doctorul nu-l lăsase să intre la ea.

– Oricum, n-o puteți ajuta acum. Duceți-vă acasă! Vă sunăm noi când puteți veni la ea.

Dreibaum dădu din cap. Firește, ea era inconștientă. Medicii știau acum cel mai bine ce-i pria. Când cineva este inconștient, are nevoie de liniște, înainte de toate. Pe stradă, în fața spitalului, Dreibaum constată că nu știa nici măcar în ce oraș se află. N-avea în minte harta la sud de Gotthard și-și amintea doar numele unor orașe: Lugano, Ascona, Locarno, Bellinzona. Unele dintre acestea trebuie să fi fost situate pe malul unor lacuri. Dreibaum avu senzația că miroase a apă. Aerul era cald, de vară târzie. Câte ore trecuseră de când merseseră prin zăpadă? Se uită la ceas. Dacă totul ar fi mers bine, ei ar fi stat acum deja într-o mică tratoriu pe aleea de promenadă din port. Chelnerii se schimbau în fiecare vară și chiar proprietarul nu mai era același ca la prima lor vizită. Se instalase totuși un sentiment de tihnă. „Caldura cuibului“, cum o numea Erika.

Dreibaum deveni neliniștit.

– Cum se simte soția mea? Mă rețineți aici, iar eu încă nu știu ce face soția mea.

Tânărul polițist își puse antebrațele pe masă și se târî câțiva centimetri în direcția lui Dreibaum.

– Nu știu cum se simte soția dumneavoastră, zise el, dar întrebați-mă și cum se simte femeia din cealaltă mașină.

Polițistul își împreună mâinile, pocnindu-și în ritm monoton unghiile de la degetele mari. Dreibaum încercă să-i

ocolească privirea fixă. Se uită la gura lui, la bărbia rasă cu grijă, la mărul lui Adam, proeminent ca un bovindou, la părul rar de pe piept, ițit ici-colo din cămașa uniformei, descheiată estival, la unghiile cu margini negre de la degetele mari, din care continua să pocnească. Detalii din care se putea compune cu ușurință și altcineva: un vânzător de înghețată italian, un vilegiaturist într-o stațiune balneară, o cunoștință pasageră din barul de pe mal, poate chiar un prieten. De ce nu? se gândi Dreibaum. În definitiv, până și unui rătăcit trebuia să i se acorde o șansă. La urma urmelor, până și un polițist din Tessin putea fi un prieten. Cine să conteste una ca asta? Dreibaum ridică privirea. Ochii celui din fața sa descoperiseră un țel nou. Tot inexpressivi, ei se opriseră pe cămașa lui Dreibaum, mănjită de sânge.

– Întrucât cealaltă femeie nu se simte deloc bine. Are fractură craniană, fractură femurală deschisă, două vertebre plesnite, iar pe deasupra, și-o contuzie cerebrală. Știți ce înseamnă asta, domnule Dreibaum? Să vă spun eu: femeia aceasta nu va mai putea merge niciodată cum trebuie. Iar dacă va putea totuși, nu va ști încotro. Fiindcă a devenit idioată.

Rămânând cu mâinile încrucișate, polițistul se șterse la ochi și peste frunte.

– Debilă mintal, înțelegeți?

Dreibaum era sigur că n-a fost inconștient nici o secundă. După izbitură, mașina lor derapase ieșind la lumină și se oprise în direcția de mers, chiar lângă axa drumului. Dreibaum își aminti că a respirat o dată adânc și pe urmă s-a uitat într-o parte. Erika alunecase puțin și purta încă ochelarii negri, pe care și-i punea în tunel. Chiar la rădăcina părului se

căsca o rană deschisă, lată de nici doi centimetri, de unde i se-ntindea o perdea de sânge peste frunte.

Ea spuse:

– Bo, de ce ai făcut asta?

Apoi capul îi căzu spre fereastra laterală.

Dreibaum se aplecă peste ea și îi scoase ochelarii de soare. Închisese ochii. Sângele îi ajunsese deja pe pleoapa stângă. Dreibaum întinse mâna, ca să vadă dacă mai respiră. Traia. Firește, traia, n-avea decât o rană deschisă. Dar, pentru Dumnezeu, de ce leșinase? Dreibaum nu pretinsese niciodată despre sine că este un șofer foarte rutinat. Însă în toți acești ani nu făcuse nici un accident. Nu făcuse. Dreibaum clătină din cap. Ce cuvânt idiot! Aici, el nu se potrivea deloc. Se uită la ceas. Puțin peste unu și jumătate, dar asta conta acum? Ziua din săptămână, luna, anul, destinația, Gotthard, ieșirea din tunel; ar fi putut enumera și alte detalii. Trusa de prim ajutor se găsea sub scaun, triunghiul de avertizare în portbagaj, butonul de semnalizare a avariilor pe consola centrală. Oricum, se gândi Dreibaum, avea mintea limpede. Putea să acționeze. Dar ce era acum cel mai important? Erika începu să geamă. Desigur, înainte de toate trebuia să aibă grijă de Erika. Dar cum, când între timp un alt automobil se ciocni puternic la locul accidentului, agravând situația? În căutarea unui ajutor, el se uită pe geamul din spate. Îndărătul lor, mașinile se blocaseră deja până-n tunel. Unii coborâseră și stăteau lângă propriile vehicule. Trei bărbați se apropiară în grabă, cu spinările îndoite, și deschiseră brusc ușa șoferului. Capetele se-ngheșuiră înăuntru. Dreibaum se dădu înapoi.

– Sângerăți, zise unul, cu o voce puternică.

Dreibaum spuse:

– Soția mea.

El arătă spre scaunul însoțitorului, unde capul Erikai, în continuare imobil, era rezemat de geamul lateral. Mâinile i se sprijineau pe coapse. Poșeta, pe care în tunel ea o mai ținuse în poală, zăcea între picioarele lui Dreibaum. Când privi în jos, descoperi că și el era plin de sânge. Îl durea nasul.

– Puțin peste unu și jumătate, spuse Dreibaum, accidentul a fost la scurt timp după unu și jumătate. M-am uitat la ceas.

Dădu din cap. Era posibil ca ora exactă să fie deja trecută în procesul-verbal, însă nimeni nu putea să-i reproșeze că nu și-ar da osteneala să reconstituie desfășurarea accidentului. Poate că ar trebui să i se adreseze într-o manieră mai personală celui din fața sa, reflectă Dreibaum. De pildă: Domnule polițist sau domnule jandarm. Asta trezea încredere. Sau la Tessin se spune deja carabinier? Dreibaum deveni nesigur. Acum nu trebuia să facă nici o greșală. Poliția voia să-l facă vinovat de accident. Un cuvânt greșit, și toată chestiunea se întorcea definitiv împotriva lui.

– Domnule Dreibaum, ne povestești despre izbitură, despre absența țipetelor, despre ora exactă. Nu vă supărați pe mine, dar așa ceva nu ne interesează.

Polițistul se ridică, se plimbă în jurul biroului său și dispăru îndărătul lui Dreibaum, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor. Dreibaum fixă o gaură în perete, apărută în spatele polițistului, la înălțimea capului. O încercare nereușită de găurire, poate chiar urma unei împușcături. Un

suspect care-a isprăvit interogatoriul în felul său. Dreibaum dădu din cap. Și pe el uitaseră să-l percheziționeze în căutarea armelor. Evident, nu-l credeau în stare s-o ia la sănătoasa. Să iasă din cameră, să străbată coridoarele, să coboare scările și s-ajungă pe stradă. Și mai departe? Chiar înainte ca spitalul să intre în raza lui vizuală, l-ar fi prins din nou, cu zece de arme ale poliției îndreptate spre el în poziție de tragere. Arestat? Și-apoi? Și Erika?

– Există martori, auzi Dreibaum vocea polițistului din spatele său, v-au văzut în mașina implicată în accident cum țineai în mână niște ochelari de soare. De parcă tocmai atunci vi i-ați fi scos. Veți înțelege că niște ochelari de soare în tunel nu pledează chiar în favoarea dumneavoastră.

Dreibaum râse.

– Dar erau ochelarii soției mele.

– Așa deci, erau ochelarii soției dumneavoastră.

Vocea polițistului se apropie. Dreibaum simți chiar în spate corpul acestuia. În același moment, polițistul se prinse de spătarul scaunului său și se aplecă peste el. Dreibaum se uită în sus. Lumina ferestrei cădea pe porțiunea cheală a capului polițistului și o făcea să lucească, roșie.

– Vedeți, domnule Dreibaum, asta-i tot o poveste care nu ne interesează. Cui îi aparțin lucrurile pe care le purtați este numai problema dumneavoastră. Pe noi ne interesează doar faptul că ați purtat acești ochelari de soare.

– Dar n-am purtat ochelari de soare.

– Martorii?

– Doamne, Dumnezeule, nevastă-mea, ea i-a purtat, cu siguranță.

Dreibaum se ridică furios și se lipi de polițist, când trecu prin dreptul ferestrei. Erika zăcea în spital și se lupta acolo cu moartea, în timp ce el trebuia să răspundă la niște întrebări ridicole, într-o secție de poliție ponosită din Tessin. De ce nu-l lăsau, în sfârșit, să se ducă la ea? Avea dreptul să-și vadă soția. Acest interogatoriu consta numai din presupuneri stupide. Nu existase alt automobil. Cel cu femeia respectivă nu era totuși altceva decât o manevră tactică. Un polițist plictisit din Tessin încerca să-și asigure o grandioasă intrare în scenă pe socoteala lui. Erika rămăsese inconștientă și atunci când o urcaseră în salvare. Îi administraseră perfuzii și-i pusese o mască de oxigen peste nas și gură. El, Dreibaum, fusese așezat pur și simplu pe o pătură, la marginea drumului. De ce oxigen? se-ntrebă el. Erika respirase foarte liniștită chiar și-n mașină. El însuși verificase totuși acest lucru. Sanitarii închiseseră ușa din spate și plecaseră cu ea la vale. Din momentul acela el n-o mai văzuse pe Erika.

– Atunci, să sperăm că soția dumneavoastră își revine.

Dreibaum tresări. Fără să facă zgomot, polițistul se împinsese lângă el, la fereastră. Își rășchiră degetele și se sprijini de pervaz. Cu capul nemișcat, își plimbă privirile pe stradă, unde pietonii treceau de pe o parte pe alta, cărând sacose pline până la refuz; parcă erau niște figuri de tinichea, întoarse cu cheia.

– Poate că soția mai are de invocat ceva în apărarea dumneavoastră. Sunteți totuși căsătoriți, nu-i așa?

Dreibaum dădu din cap. De zece ani, aproape bătăuți pe muchie; de aceea și mergeau la Ventimiglia. Probabil s-ar fi dus chiar și fără această ocazie. Totuși, aniversarea le dăduse